

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 24. svibnja 2017. [\[Multimedia\]](#)

Emaus, hod nade (usp. Lk 24, 28-32)

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas se želim zadržati na iskustvu dvojice učenika iz Emausa, o kojima se govori u Lukinom Evanđelju (usp. 24, 13-35). Zamislimo taj prizor: dvojica razočaranih, žalosnih ljudi idu putem, uvjereni da ostavljaju iza sebe gorčinu jednoga događaja koji je loše završio. Prije te Pashe bili su puni oduševljenja: uvjereni da će ti dani biti presudni za njihova očekivanja i za nadu čitavog naroda. Isus, kojem su povjerali svoj život, kao da je konačno prispio do presudne bitke: sada će očitovati svoju moć, nakon dugog razdoblja pripreme i skrivenosti. To je ono što su očekivali. No, nije bilo tako.

Dvojica su putnika gajila isključivo ljudsku nadu, koja se sada raspršila. Taj križ podignut na Kalvariji bio je najrječitiji znak jednog poraza kojem se nisu nadali. Ako je taj Isus bio doista po Božjem srcu, morali su zaključiti da je Bog bio slab i bespomoćan u rukama nasilnika, nesposoban suprotstaviti se zlu.

Tako su, tog nedjeljnog jutra, njih dvojica bježala iz Jeruzalema. Pred očima su im još uvijek događaji Isusove muke i smrti, a u duši bolno prisjećanje na te događaje, za vrijeme prisilnog subotnjeg počinka. Taj blagdan Pashe, koji je trebao uvesti u pjesmu oslobođenja, sada se pretvorio u najbolniji događaj njihova života. Ostavljaju Jeruzalem i odlaze negdje drugdje, u jedno mirno selo. Čitavom svojom pojavom odaju osobe spremne izbrisati sjećanje koje razdire dušu. Oni, dakle, idu žalosni putem. Taj scenarij – put – imao je već važno mjesto u evanđeoskim izvješćima; sada će to postajati sve više, u času u kojem se počinje ispredati povijest Crkve.

Isusov susret s dvojicom učenika čini se potpuno slučajnim: nalik je jednom od usputnih susreta koji se događaju u životu. Dvojica učenika hodaju zamišljeni i taj neznamac im prilazi. To je Isus, ali njihove oči nisu kadre prepoznati ga. I tada Isus započinje svoju "terapiju nade". To što se događa na tome putu je jedna terapija nade. Tko je provodi? Isus.

On prije svega pita i sluša: naš Bog nije nametljivi Bog. Premda mu je već poznat razlog razočaranja te dvojice, ostavlja im vremena da mogu duboko proniknuti gorčinu koja ih je obuzela. Iz toga izlazi ispovijest koja se opetovano ponavlja u životima ljudi: "A mi se nadasmo... A mi se nadajmo..." (r. 21). Koliko je samo tuge, koliko poraza, koliko neuspjeha u životu svakog čovjeka! U konačnici, svi smo pomalo nalik toj dvojici učenika. Koliko smo se puta u životu nadali, koliko puta smo osjetili da nam je sreća nadohvat ruke, a zatim smo se našli na tlu razočarani. Ali Isus putuje s ta dva klonula čovjeka koji hodaju pognute glave. I putujući s njima, na diskretan način, uspijeva ponovno dati nadu.

Isus im prije svega govori kroz Pisma. Onaj tko uzme u ruke Božju knjigu neće na njezinim stranicama naći priče o junaštvu bez žrtve, munjevitim osvajačkim podvizima. Prava nada nije po maloj cijeni: ona uvijek vodi kroz poraze. Nada onoga koji ne trpi, možda i nije nada. Bogu se ne sviđa da ga se ljubi kao što bi se ljubilo vojskovođu koji vodi svoj narod k pobjedi zatirući u krvi svoje neprijatelje. Naš Bog je blijedo svjetlo koje sja u hladnom i vjetrovitom danu, i kolikogod da se njegova prisutnost na ovome svijetu činila krhkom, On je izabrao mjesto koje svi preziremo.

Zatim Isus ponavlja za dvojicu učenika stožerni čin svake euharistije: uzima kruh, blagoslivlja ga, lomi i daje im. Nije li u tome nizu gesti sadržana čitava Isusova povijest? I nije li, u svakoj euharistiji, sadržan također znak onoga što Crkva mora biti? Isus nas uzima, blagoslivlja nas, "lomi" naš život – jer nema ljubavi bez žrtve – i prinosi ga drugima, prinosi ga svima.

Taj Isusov susret s učenicima iz Emausa je vrlo kratak. Međutim, u njemu je sva sudbina Crkve. Govori nam da kršćanska zajednica nije zatvorena u neku utvrdu opasanu bedemom, već hodi u svojem najvitalnijem ozračju, to jest putu. I tamo susreće ljude, s njihovim nadama i njihovim – katkad bolnim – razočaranjima. Crkva sluša živote ljudi, kako oni izlaze iz škrinje osobne savjesti, da bi zatim prinijela riječ života, svjedočanstvo ljubavi, ljubav vjernu sve do kraja. I tada srce osoba počinje ponovno plamtjeti nadom.

Svi mi, u vlastitom životu, imamo teške, mračne trenutke; trenutka u kojima hodimo žalosni, zamišljeni, izgubljeni, samo zid pred nama. A Isus je uvijek uz nas da nam dadne nadu, da unese toplinu u naše srce i da nam kaže: "Hajde naprijed, ja sam s tobom! Hajde naprijed!" Tajna puta koji vodi u Emaus je u ovome: i kad sve govori protiv toga, mi smo i dalje ljubljani, Bog nas nikada ne prestaje ljubiti. Bog će uvijek hoditi s nama, uvijek pa i u najbolnijim trenutcima, i u najružnijim trenutcima, i u trenutcima poraza: tamo je Gospodin. I to je naša nada. Idimo naprijed s tom nadom! Jer on je uz nas i kroči uvijek s nama!